LISTY

INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ
MĚSTA NERATOVICE

2 . číslo
únor 2026

Ředitelka Charity Neratovice Lenka Urbanová
Foto: Martin Hvězda

Rady rodičům předškoláků pro zápis do první třídy

Lenka Urbanová představuje Charitu Neratovice

Fotograf Jiří Pecháček oslaví životní jubileum výstavou

Charita Neratovice po 34 letech ve vlastním

Neratovická charita vznikla v roce 1991 v budově staré polikliniky. Posledních čtrnáct let sídlila v Byškovicích v ulici U Závor v pronajaté budově. Nyní se zaměstnanci a klienti dočkali nového sídla. V centru Libiše, v ulici U Zahrádek, se právě otevírá nově postavená budova, která slouží jako sídlo Charity Neratovice, ale také jako zbrusu nový denní stacionář. „K zásadní změně nás vedly praktické i ekonomické důvody. V Byškovicích jsme byli v komerčním nájmu, takže jsme hledali jiné, udržitelné řešení. Zároveň jsme dlouhodobě vnímali obrovský nedostatek míst v denních stacionářích. Když se objevil vhodný dotační titul z Národního plánu obnovy, rozhodli jsme se spojit dvě věci dohromady: vybudovat moderní stacionář a zároveň sem přesunout zázemí pro terénní pracovníky i vedení," vysvětluje Lenka Urbanová, ředitelka Charity Neratovice.

Změní se přesunem centrály něco pro vaše klienty?

Vůbec ne. Rozsah služeb pro klienty v terénu zůstává stejný, navíc jsme díky větším prostorám mohli posílit terénní pečovatelskou službu a vybudovat úplně novou kapacitu právě v denním stacionáři. Má okamžitou kapacitu deset osob, což v praxi znamená, že se u nás během týdne prostřídá zhruba patnáct klientů. Ne všichni docházejí každý den.

Jak vlastně funguje denní stacionář?

Je to služba otevřená v pracovní dny od sedmi ráno podle potřeb až do pěti hodin odpoledne. Klienti u nás mají kompletní servis a dohled. Připravujeme pro ně různé programy – tvoření a vyrábění, hry na trénování paměti, procházky. Nejdůležitější je ale sociální kontakt. Mnoho seniorů žije v izolaci, buď úplně sami, nebo jen s rodinou, a kontakt s vrstevníky jim chybí. Tady zjistí, že mají podobné trápení i radosti jako jejich vrstevníci, a mají si s kým popovídat.

Kdo je typickým klientem stacionáře? Cílíte na seniory, kteří jsou ještě soběstační?

Ano, klient musí být do určité míry soběstačný. Nevadí, pokud se pohybuje s chodítkem nebo na vozíku, ale nemůže to být osoba plně závislá na péči ve čtvrtém stupni invalidity. Klíčové je, aby člověk dokázal komunikovat a neměl pokročilé stadium demence nebo Alzheimerovy choroby. Náš stacionář se nezamyká, takže potřebujeme, aby klienti byli orientovaní. Také musí zvládnout různorodý kolektiv – stává se, že někteří kontakt s jinými osobami často nesnesou. Nemusí se sice sami najíst, s tím jim naše pečovatelky pomohou, ale musí stravu sami přijímat, nesmí jít o krmení sondou. A samozřejmě nesmí jít o plně ležící klienty.

Neratovická Charita provozuje již dva stacionáře v Odoleně Vodě a Obříství. Nicméně vaší hlavní činností zůstává terénní péče. Vůbec jsem netušil, jak široký region obsluhujete.

Působíme v několika oblastech, kterým říkáme střediska. Máme smlouvy s obcemi, které spadají pod ORP Neratovice (obec s rozšířenou působností), tedy Tišice, Všetaty, Obříství nebo Kostelec nad Labem. Ale střediska máme i v Odoleně Vodě, Měšicích, ale i mnohem dál, v Rudné, Černošicích, Čelákovicích, a dokonce i dvě střediska v Praze, ve Kbelích a Klánovicích. V Říčanech pak poskytujeme terénní zdravotní službu. Skoro všude nabízíme kombinaci zdravotní a sociální složky, aby byla péče o klienta komplexní.

Jaký je rozdíl mezi zdravotními a sociálními službami?

Zdravotní služba je domácí ošetřovatelská péče. Sestřičky jezdí převazovat rány, provádět odběry, podávat léky, injekce. Tato péče je plně hrazená z veřejného zdravotního pojištění, na základě indikace ošetřujícího lékaře. Pro pacienta je tedy zdarma. Sociální službou je terénní pečovatelská služba. Ta zahrnuje pomoc s hygienou, nákupy, pochůzky na úřady nebo pomoc s úklidem. Na tu klient přispívá dle platného ceníku, který je omezen úhradovou vyhláškou.

Klient si může vaše lidi objednat na úklid?

To je naše věčné téma. Někteří lidé, tedy často jsou to spíš rodinní příslušníci než senioři sami, si myslí, že pečovatelská služba je levná úklidovka. Představují si, že když pečovatelka přijde do dvougeneračního domu, kde senior obývá jednu místnost, tak „vysmejčí" celý dům včetně patra, kde bydlí mladí. Tak to samozřejmě nefunguje. Pomáháme s úklidem v místnostech, kde senior skutečně žije, plus sociální zařízení. Stejně tak nejsme rozvážková služba. Pokud někdo chce jen dovézt oběd a nic jiného, odkazujeme ho na jiné služby. My oběd zajistíme jen jako součást širší péče o člověka.

Kolik v současnosti stojí hodina péče?

Klient platí 155 korun za hodinu podle skutečně spotřebovaného času. Za takové peníze samozřejmě nedokážeme pokrýt mzdu pečovatelky, náklady na auto a provoz střediska. Na to nám musí doplácet stát a obce či města, kde péči poskytujeme.

Někdy je pečovatelka pro seniora jediným kontaktem se světem. Počítá se do „výkonu" čas, kdy si s klientem povídá?

Pro klienta je popovídání často důležitější než úklid nebo hygiena. Bohužel rodinní příslušníci mají někdy pocit, že když si tam pečovatelka „jen" povídala, byla neefektivní. Přitom sociální kontakt je základní lidská potřeba.

Kolik máte v terénu lidí? O kolik klientů se Charita Neratovice stará?

V terénu máme 20 zdravotních sester a zhruba 45 pečovatelek. Čísla jsou to obrovská – v pečovatelské službě se nám ročně prostřídá asi 580 klientů, v domácí zdravotní péči dokonce 800. Je tam samozřejmě určitý překryv, někteří klienti využívají obojí, ale celkově obsloužíme přes 1100 lidí ročně. A naše služby fungují 365 dní v roce, včetně víkendů a svátků. U zdravotní péče držíme dokonce čtyřiadvacetihodinovou službu, třeba pro pacienty v terminálním stádiu, kteří potřebují ulevit od bolesti i v noci.

Co je na práci v terénu, tedy v domovech vašich klientů, nejnáročnější?

Kromě fyzické náročnosti, kdy musíte manipulovat s nepohyblivým člověkem na lůžku nebo mu třeba pomáhat v úzké koupelně, jsou to i věci, které by vás na první pohled nenapadly. Třeba psi. Rodinní mazlíčci často mají pocit, že musí svého pána před pečovatelkou bránit, zvlášť když s ním manipuluje nebo mu vyměňuje inkontinenční pomůcky. Už jsme měli několik napadení, takže trváme na tom, aby byl pes během návštěvy v jiné místnosti. Další věcí je stav domácností – senioři často hromadí věci, což práci v prostoru velmi ztěžuje.

I letos se Charita Neratovice přihlásila do Tříkrálové sbírky. Jak důležitá je pro vás tato forma podpory?

Zásadní. Dotace, případně příspěvky od klientů sice pokryjí mzdy a základní provoz, ale na vylepšení služeb už nezbývá. Z darů a sbírek jsme teď koupili třeba polohovací křesla do nového stacionáře nebo hradili bezbariérové chodníky u domu s pečovatelskou službou v Libiši. Letošní výtěžek Tříkrálové sbírky je určen na nákup nového auta.

Do funkce ředitelky Charity Neratovice jste nastupovala na podzim roku 2022. Už tehdy jste měla jasnou vizi, že organizace potřebuje vlastní střechu nad hlavou?

Byl to jeden z mých hlavních cílů. V Charitě jsem dříve působila jako ekonomka, takže jsem trochu viděla organizaci „pod kapotu“. Věděla jsem, že naším největším handicapem je fakt, že nevlastníme žádné prostory. Platili jsme nájem, nemohli jsme se rozvíjet ani investovat do nových prostor. Když jsem se do Charity vracela jako ředitelka, šla jsem do výběrového řízení s tím, že musíme sehnat pozemek a začít stavět. Neměli jsme v ruce vůbec nic – žádné plány, žádné projekty, jen odhodlání začít na zelené louce. Nakonec jsme měli štěstí i kus odvahy. Zjistila jsem, že pozemek, na kterém dnes stojí naše nové sídlo, patří Arcidiecézní charitě Praha. Souhlasili s jeho odprodejem, pak jsem našla vhodný dotační titul z Národního plánu obnovy, a aby se vše stihlo v termínu, museli jsme rychle najít projektanta a vypsat výběrové řízení.

Nové sídlo neratovické Charity má skoro 300 metrů užitné plochy, je to energeticky pasivní budova. To vše jste dokázali vybudovat během neuvěřitelně krátkého období.

Díky dotaci jsme věděli, že potřebujeme pasivní dům. Ve spolupráci s architektem Korčákem jsme vybrali typový rodinný dům, který měl dvě velké terasy, které jsme se rozhodli obezdít, čímž vznikl prostor pro denní stacionář a kanceláře. Během pár měsíců jsme sehnali všechna vyjádření nutná pro žádost o stavební povolení a po půl roce jsme dostali zprávu, že jsme uspěli a získali stoprocentní dotaci 30 milionů korun. To pokrylo samotnou stavbu, zvlášť jsme kupovali, platili vnitřní vybavení, technický dozor či koordinátora bezpečnosti práce. Když to sečtu, z vlastních zdrojů jsme investovali další asi čtyři miliony korun. Lidé mají občas pocit, že když je v názvu „Charita“, tak stát všechno zaplatí. Ale my jsme samostatný subjekt, a i když je naším zřizovatelem Arcibiskupství pražské, ekonomicky musíme být soběstační a tvořit si rezervy na podobné investice.

Splňuje nová centrála parametry pasivního domu?

Musí. Podmínka dotace byla velmi přísná – spotřeba energie musí být o 20 procent nižší než u budov s téměř nulovou spotřebou. V podstatě musí dům víc energie vyrobit, než spotřebuje. Máme tu 33 solárních panelů, tepelné čerpadlo, které v zimě topí a v létě chladí, a samozřejmě rekuperaci vzduchu. Máme i bateriové úložiště pro přebytky elektřiny a retenční nádrž na dešťovou vodu pro zalévání zahrady. Stavba je zděná ze speciálních betonových cihel s otvory pro kabely, aby se do nich nemuselo vrtat a nenarušila se izolace, která má tloušťku neuvěřitelných 40 centimetrů. Museli jsme projít i testem, který měří těsnost budovy.

Postavit takovou technologicky složitou budovu za dvanáct měsíců je obdivuhodné.

Termín byl šibeniční, jedenáct měsíců od předání pozemku. Měli jsme však obrovské štěstí na stavební firmu. Spolupráci s nimi si nemohu vynachválit. Nakonec jsme to o dva měsíce protáhli, ale ne kvůli stavbě, ale kvůli energetikům, kterým nesmírně dlouho trvalo, než nás připojili k elektrické síti.

Kromě terénní péče a provozu tří stacionářů máte další aktivity – potravinovou sbírku v Neratovicích či nedávno otevřený dobročinný obchůdek – šatník Dobrý kousek.

To je naše další důležitá aktivita. Dvakrát ročně se účastníme Potravinové sbírky ve spolupráci s neratovickými obchody Lidl, Billa, Tesco a Dm drogerie. Potraviny a drogerii poté distribuujeme potřebným. Spolupracujeme při tom se sociálním odborem města Neratovice, Úřadem práce i Domem kněžny Emmy. Oni

nám vytipovávají rodiny či jednotlivce, kteří pomoc skutečně potřebují. Často to nejsou jen lidé v hmotné nouzi, ale i ti, kteří „vypadli ze systému“ – mají příjmy o pár korun vyšší, než je hranice pro sociální dávky, ale přitom s penězi nevyjdou. Těm se snažíme pomáhat nejvíce. Charitní šatník slouží dvěma účelům. Lidé tam mohou přinést oblečení, které už nevyužijí, a my ho za symbolické částky prodáváme dál. Výtěžek jde na náš provoz. Zároveň ale věnujeme oblečení zdarma lidem v nouzi na základě doporučení sociálních pracovníků. Aktuálně také s městem jednáme o tom, že bychom tam přesunuli i výdej potravinové pomoci. Nyní je výdej v Libiši, ale pro řadu potřebných lidí z Neratovic je to příliš daleko. Chceme být blíž k lidem.

Středem vaší práce jsou lidé. Charita Neratovice má dnes kolem devadesáti zaměstnanců. Jak se vám daří držet tým pohromadě?

Práce v Charitě je pro mě prací snů. Vždycky jsem chtěla dělat něco, co má smysl a přidanou hodnotu. Máme tu skvělý tým lidí, kteří jsou tu pro klienty srdcem. Samozřejmě v terénních službách je fluktuace vyšší, hlavně u zdravotních sester. Nemůžeme jim nabídnout takové mzdy jako velké nemocniční molochy nebo soukromá zařízení, která lákají na náborové příspěvky. Naše pečovatelky nastupují za 27 až 28 tisíc hrubého, což je v dnešní době pro spoustu žen, obzvlášť když je to třeba matka samoživitelka, téměř neúnosné. Snažíme se to kompenzovat skvělým kolektivem, flexibilní pracovní dobou a lidským přístupem.

Pořádáme také společné akce, které pomáhají tmelit kolektiv. Jednou za rok se sejdeme úplně všichni ze všech středisek, setkání má vždy nějaké téma. Loni jsme měli filmové Oskary, kdy jsme všichni přišli v kostýmech, letos plánujeme Havajskou párty. Mimopracovní aktivity jsou důležité, práce je psychicky i fyzicky náročná, zaměstnanci potřebují vypnout a cítit, že jsou součástí velké rodiny. Chtěla bych na tomto místě všem našim zaměstnancům poděkovat za to, co dělají. Bez nich by Charita Neratovice byla jen prázdnou budovou.

Rozhovor vedl Ondřej Hergesell,
předseda redakční rady
Listů města Neratovice

